

AFSCHRIFT

1° blad

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE, Dertiende Kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van 16 DECEMBER 2013 het hiernavolgend VONNIS gewezen :

Notitienummer : DE66.L6.8614/09/7

Griffienummer : 3659

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

1. _____ mechaniker. geboren te _____
op _____ van Nederlandse
nationaliteit, wonende te _____
2. _____ zonder beroep, geboren te _____
op _____ van Joegoslavische nationaliteit,
wonende te _____

Verdacht van : te _____ :

De eerste en de tweede :

Door de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

Op het perceel aelaen te _____
gekadastraerd als _____ met een oppervlakte
van 1 a.20 ca _____
Eigendom van _____ en _____ ingevolge akte van
aankoop verleden door notaris _____ notaris te
dd. 26 juli 2006, geregistreerd op 3 augustus 2006

A. Bij inbreuk op art. 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij art. 4.2.1.1° a het optrekken of plaatsen van een constructie,
Namelijk : het oprichten van een achterbouw in strijd met de stedenbouwkundige vergunning,

1. op 23.12.2009 : de inbreuk te hebben uitgevoerd (stuk 6)
2. tussen 24.12.2009 en 13.08.2012 de inbreuk te hebben voortgezet (stuk 123)

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1 en A2 de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk 13.08.12.

* * *

1. PROCEDURE**De rechtbank nam kennis van:**

- de rechtsgeldig betekende dagvaarding die de zaak aanhangig maakte houdende dagstelling voor de terechtzitting van 14 oktober 2013, datum waarop de zaak werd behandeld en in beraad werd genomen;
- de overschrijving van de dagvaarding op het tweede hypotheekkantoor te onder de referte waarmee voldaan werd aan het vereiste van artikel 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging;

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 14 oktober 2013 :

- het **Openbaar Ministerie**, waargenomen door substituut-Procureur des Konings, in haar middelen en eis;

- de eerste beklagde in zijn antwoorden en middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door zijn raadsman, mr. advocaat te
- de tweede beklagde in haar middelen van verdediging, voorgedragen door haar raadsman, mr. advocaat te

2. GEGRONDHEID VAN DE STRAFVORDERING

2.1

Eerste en tweede beklagde zijn eigenaar van een woning gelegen aan de kadastraal gekend onder

Op 22 juni 2009 werd er door het college van burgemeester en schepenen van een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het verbouwen van de achterbouw door het wijzigen van het lessenaarsdak tot een plat dak.

Op 23 december 2009 werd een proces-verbaal opgemaakt omdat de achterbouw werd afgedekt met een plat dak tot tegen de beide zijdelingse perceelgrenzen, hetgeen in strijd is met voornoemde stedenbouwkundige vergunning.

2.2

De eerste beklagde verklaarde op 01 oktober 2010 aan de verbalisanten: *"Ik neem kennis van de herstellvordering... Ik denk dat er een misverstand is tussen mij en de stedenbouwkundige ambtenaar. Wij hebben de goedkeuring die wij gekregen hebben niet goed begrepen den ik door het moeilijke taalgebruik in deze vergunning. Waarschijnlijk is dit de reden van het misverstand (...)"*.

In haar verhoor van 24 februari 2012 verklaarde tweede beklagde dat het niet haar intentie is om niet te voldoen aan de herstellvordering maar dat ingevolge financiële moeilijkheden zij nog geen veranderingen hebben kunnen uitvoeren.

2.3

Ter terechtzitting de dato 14 oktober 2013 werd er door de verdediging van beklagden geen betwisting gevoerd nopens het hen ten laste gelegde.

Gelet op de materiële gegevens van het strafdossier waaronder de vaststellingen van het niet naleven van de bouwvergunning, alsook uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting alwaar door de verdediging van eerste en tweede beklaagde geen verweer ten gronde werd gevoerd, is de rechtbank van oordeel dat afdoende bewezen is dat eerste en tweede beklaagde zich schuldig hebben gemaakt aan het hen ten laste gelegde.

3. DE STRAFTOEMETING

3.1.

De in hoofde van de beide beklaagden bewezen geachte feiten zijn telkens de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat voor deze feiten bij toepassing van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek telkens slechts één straf, moet worden uitgesproken.

3.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de eerste en tweede beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend.

3.3

De door de beide beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. Beklaagden verrichtten verbouwingen dewelke niet overeenstemden met de verkregen stedenbouwkundige vergunning. De eerste en tweede beklaagde moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. Zij mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang laten prevaleren, hetgeen in beginsel om gestrengheid in de bestraffing vraagt.

3.4

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de generale en de individuele preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de eerste en de tweede beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

3.5

De eerste beklagde is 29 jaar en liep twee veroordelingen op inzake verkeersinbreuken. De tweede beklagde is 30 jaar en beschikt over een blanco strafregister. Ter terechtzitting stelde de verdediging van beklagden dat zij het financieel moeilijk hebben en de zorg hebben over vijf kinderen.

3.6

Ter realisering van de vermelde doelstellingen van de straftoemeting is de rechtbank van oordeel dat aan de eerste en de tweede beklagde een geldboete, zoals hierna in het dictum bepaald, dient te worden opgelegd.

Aan de beide beklagden kan evenwel, aangezien zij daartoe in de voorwaarden verkeren, de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van het geheel van de hen opgelegde geldboete worden verleend voor de duur zoals hierna bepaald. De rechtbank gaat er immers vanuit dat er gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat de beide beklagden zich niet meer aan dergelijke feiten zullen bezondigen. De straf die aan de betrokkenen wordt opgelegd gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en zij werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden.

3.7

3.7.1

Artikel 29 van de wet van 01 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen (B.S. 06 augustus 1985, zoals laatst aangepast bij K.B. van 31 oktober 2005 (B.S. 07 december 2005) verplicht de strafrechter om, bij elke veroordeling tot een criminele of correctionele hoofdgevangenisstraf, een bedrag van 25 euro op te leggen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

In voormeld artikel wordt ook gesteld dat dit bedrag onderworpen is aan de verhoging voorzien in de wet van 05 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten (B.S. 03 april 1952).

Bij artikel 2 en 3 van de Wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake Justitie (B.S. 30 december 2011) werden de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten zoals voorzien in de Wet van 05 maart 1952 verhoogd naar 50 decimes met ingang van 01 januari 2012.

Vermits voormelde bijdrage tot het Fonds geen straf uitmaakt is de regel van de niet-retroactiviteit hierop niet toepasselijk. Dit houdt in dat de nieuwe opdecimen, ongeacht of ze hoger zijn, vanaf hun inwerkingtreding onmiddellijk zullen toegepast worden op deze bijdrage tot het Fonds, ook al wordt deze opgelegd bij een veroordeling wegens feiten voor de inwerkingtreding van de wetsbepaling die de nieuwe opdecimen invoerde.

De beide beklaagden worden elk veroordeeld tot het betalen van een bedrage aan het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25,00 euro, te vermeerderen met 50 opdecimen, 150,00 euro bedragende.

3.7.2

Bij arrest nr.188.928 van de Raad van State van 17 december 2008 (B.S. 2 februari 2009) werd het Koninklijk Besluit van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken vernietigd, zodat de bepalingen van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd door de artikelen 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, van toepassing blijven. Krachtens artikel 91, tweede lid van voornoemd K.B. worden de beide beklaagden elk veroordeeld tot betaling van een forfaitaire vergoeding. Het bedrag ervan bedraagt actueel, ingevolge het K.B. van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012), 51,20 euro.

4. DE HERSTELVORDERING

4.1

In haar zitting de dato 15 februari 2010 stelde het college van burgemeester en schepenen van de volgende herstellvordering voor : *het uitvoeren van bouw- en aanpassingswerken in die mate dat de achterbouw conform de afgeleverde stedenbouwkundige vergunning d.d. 22.06.2009 wordt uitgevoerd.*

Op 23 april 2010 verleende de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid een eensluidend advies over de voor advies voorgelegde herstellvordering.

Bij schrijven 17 juni 2010 deelde de Gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de Procureur des Konings te Dendermonde mede dat zij zich aansloot bij de vordering van het college van burgemeester en schepenen en ter aanvulling van deze vordering een dwangsom vorderde van 100,00 euro per dag vertraging in de uitvoering van de herstelmaatregel.

4.2

De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (art. 6.1.41, §1) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen vermeld in artikel 6.1.1 werden uitgevoerd.

De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwendings. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen. Volgens door deze rechtbank bijgevalen cassatierechtspraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie

zijn de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar moeten zij de toetsing beperken tot de externe en interne wettigheid en mogen (en moeten) zij dus slechts nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellvordering zonder gevolg te laten, zoals hiervoor vermeld.

Een beoordeling dat de herstellvordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen het last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing.

4.3

De grondslag van een herstellvordering is niet zozeer een bepaald misdrijf, maar wel de stedenbouwkundige verplichting die moet worden nageleefd en waarvan de niet-naleving ook strafrechtelijk wordt gesanctioneerd (Cass. 15 november 2005, www.cass.be). Het tenietdoen van de materiële gevolgen van het misdrijf, wat ook de aard van dit misdrijf is, verhindert dat een met de wet strijdige toestand blijft bestaan en dat de overtreder het voordeel van de door hem of haar begane overtreding behoudt. De met de wet strijdige toestand die door dit misdrijf werd veroorzaakt en die nog steeds bestaat, moet gestaakt worden, zodat de herstellvordering dient te worden ingewilligd.

4.4

De ingediende herstellvordering is naar het oordeel van de rechtbank nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven onder de enig weerhouden tenlastelegging een einde te stellen en leggen aan de beide beklagden geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellvordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. De herstellvordering strookt dan ook met de wet en werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening genomen. De herstellvordering moet dan ook worden ingewilligd zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

Dat de herstellvordering bij de betrokkenen thans als kennelijk onredelijk zou overkomen, is louter en alleen een gevolg van de eigen beslissing van de beklagden om, goed bewust van het wederrechtelijk karakter van deze in strijd met de vergunning uitgevoerde bouwwerkzaamheden, deze toch te laten doorgaan. Het feit dat zij voor een voldongen feit gezorgd hebben, mag niet gevaloriseerd worden door het afwijzen van de herstellvordering.

4.5

De rechtbank is van oordeel dat het opportuun en aangewezen voorkomt om een hersteltermijn van 1 jaar op te leggen zodat enerzijds de beide beklaagden de tijd hebben om de nodige werken uit te voeren en anderzijds het vonnis dat de termijn bepaalt niet impliciet een tijdelijke verdere bestaanbaarheid van de inbreuken inhoudt.

Door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur werd, zoals vermeld, gevraagd een dwangsom op te leggen. Een dwangsom van 100,00 euro per dag moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de eerste en tweede beklaagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;

Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;

Strafwetboek, art. 2, 38, 39, 40, 66, 65, eerste lid;

Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew. art. 36 Wet 07.02.2003; Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 30.12.2011); (opdecimen)

Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;

W.01.08.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);

Wet van 29 juni 1964, art. 8§1; gew. W. 10.2.1994; (uitstel)

OM DEZE REDENEN,

DE RECHTBANK, RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK,

1.

VERKLAART de eerste beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten 1 en 2 omschreven onder de enig weerhouden tenlastelegging.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek.

VEROORDEELT de eerste beklaagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **VIJFHONDERD EURO**, vermeerderd met 50 decimen (x 6), gebracht op **3.000,00 euro**.

GELAST in hoofde van de eerste beklagde, voor een termijn van **DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL** van tenuitvoerlegging van het geheel van de opgelegde geldboete van 500,00 euro, vermeerderd met 50 deciemmen (x 6), gebracht op 3.000,00 euro.

ZEGT dat bij toepassing van artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft gehad.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen, waarvan 90 dagen slaan op het gedeelte met uitstel.

* * *

2.

VERKLAART de tweede beklagde SCHULDIG aan de feiten 1 en 2 omschreven onder de enig weerhouden tenlastelegging.

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek.

VEROORDEELT de tweede beklagde voor deze feiten samen tot een **GELDBOETE** van **VIJFHONDERD EURO**, vermeerderd met 50 deciemmen (x 6), gebracht op **3.000,00 euro**.

GELAST in hoofde van de tweede beklagde, voor een termijn van **DRIE JAAR, GEWOON UITSTEL** van tenuitvoerlegging van het geheel van de opgelegde geldboete van 500,00 euro, vermeerderd met 50 deciemmen (x 6), gebracht op 3.000,00 euro.

ZEGT dat bij toepassing van artikel 14 § 1 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf gepleegd is, dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft gehad.

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de tweede beklagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 90 dagen, waarvan 90 dagen slaan op het gedeelte met uitstel.

Bijdrage - vergoeding - kosten

SPREEKT in hoofde van de eerste beklaagde en de tweede beklaagde de verplichting uit om **ELK éénmaal** een bedrag van 25,00 euro, met 50 deciemmen verhoogd, **150,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

LEGT de beide veroordeelden **ELK** een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **51,20 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

VEROORDEELT de eerste beklaagde en de tweede beklaagde elk tot de helft van de gerechtskosten, in hun geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van **106,18 euro**.

HERSTELVORDERING

BEVEELT de eerste en de tweede beklaagde op vordering van het College van Burgemeester en Schepenen het uitvoeren van de nodige bouw- en aanpassingswerken aan de woning gelegen aan de kadastraal gekend onder zodat de achterbouw in overeenstemming is met de afgeleverde stedenbouwkundige vergunning d.d. 22.06.2009 en dit binnen een termijn van **EEN JAAR** te rekenen vanaf het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis.

BEVEELT dat voor het geval dat de vermelde herstelmaatregelen niet binnen de voormelde termijn werden uitgevoerd, het college van burgemeester en schepenen van en de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de herstelmaatregel zal kunnen voorzien overeenkomstig artikel 6.1.46 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009.

ZEGT voor recht dat op vordering van de Gewestelijk Stedenbouwkundig inspecteur in hoofde van beide beklaagden, een **DWANGSOM** zal worden verbeurd van **100,00 euro per dag** vertraging in nakoming van dit bevel.

**ALDUS UITGESPROKEN IN OPENBARE TERECHTZITTING VAN
ZESTIEN DECEMBER TWEEDUIZEND DERTIEN**

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken,
substituut-Procureur des Konings,
griffier.